

Gennem dødens port

– søvnen og døden

Af Martinus

Det kristne dogmatiske syn på livet efter døden • Vi ved alle, at vi er født til denne verden, og at vi engang skal dø. I almindelighed er det ikke noget, man går og tænker over, men af og til dukker tanken op, ikke mindst når man oplever andres død, specielt når det drejer sig om mennesker, man har holdt af og vil savne i den daglige tilværelse.

Oftest er det med angst og sorg, mennesker da tænker på døden. Tanken om udslættelse og måske også tanken om eventuelt at skulle stå til regnskab for handlinger i ens liv, man for længst har fortrudt, medvirker til at gøre tanken om døden mørk og trist og ubehagelig. Gennem den materialistiske livsanskuelse får man det indtryk, at der intet liv er efter døden, fordi bevidstheden efter denne opfattelse blot er en virkning af materiens kombinationer. Men da mennesket ikke ønsker at ophøre med at eksistere, selv om der kan være visse former for livsoplevelse, det godt vil være foruden, gør tanken om en fuldstændig udslættelse det naturligvis trist til mode, ja, fylder måske dets sind med angst og gru. Gennem religionen får mennesket at vide, at det efter døden skal hvile i graven til “den yderste dag”, hvor Kristus skal dømme mellem levende og døde og “skille fårene fra bukkene”. “Fårene” eller de troende kristne, som har troet blindt på, at Gud har forsonet sig med deres synder, fordi Kristus lod sig ofre på korset for deres skyld, skal da gå ind til paradisetts evige salighed, medens “bukkene”, de vantro syndere, skal pines i det evige helvede. Dette dogmatiske syn på livet efter døden er der umådelig mange mennesker i vor tid, der har svært ved at acceptere, så er det lettere at tro, at døden er livets ophør, ikke blot for organismen, men også for tanken og bevidstheden. Man taler om at gå ind til den evige søvn eller evige hvile.

Under søvnen lever man helt i tanker-nes og forestillingernes verden

Der er mange mennesker, som er så trætte af deres forjagede og urolige tilværelse, at de ser med en vis sympati på en sådan ro og hvile. Men EVIG hvile er jo ingen hvile, det er tilintetgørelse og ophør af liv. Hvile er en tilstand, man en tid nyder som kontrast til virksomhed og derefter bliver mæt af for igen at længes efter at komme til at virke, skabe og opleve på ny, fordi man føler sig udhvilet. Har man sovet godt om natten, vågner man frisk og veloplagt til den kommende dags gerning. Efter en sådan dyb og drømmeløs søvn siger man ofte: “Jeg har været langt borte”, og der ligger en større sandhed deri, end den, der udtaler disse ord, måske tænker på. Når man sover, er man nemlig borte fra sin fysiske krop og lever helt i tankernes og forestillingernes verden. Det er en elektrisk verden bestående af stråler og bølger. **Men selv om menneskene ved en del om elektricitet og stråler og bølger og magnetiske kræfter, er det meget lidt, de ved, når det drejer sig om de kræfter, stråler og bølger, der udgør deres egen bevidsthed og mentalitet.** Når et menneske er træt og søvnig, er det fordi, dets nervesystem i dagens løb har været udsat for så megen slitage, at det nu trænger til reparation og fornyelse. Men en sådan udbedring kan ikke finde sted, hvis der stadig væk strømmer energi igennem det. Der må ►

“lukkes for strømmen” en tid, og mennesket lægger sig til hvile. Det ophører med at få indtryk fra den ydre verden gennem sine sanseapparater, det prøver at få sine tanker til at falde til ro. Det sidste kan det måske knibe lidt med. Det vil være godt lige at gennemtænke dagens begivenheder og gøre en slags status og tænke på, hvordan man eventuelt kan forbedre det, der ikke var så heldigt, og så slippe det og sove ind. Medens dagsbevidsthedens energi en stund ikke gennemstrømmer nervesystemet, finder den nødvendige udbedring sted, så alt er klart til den livsudfoldelse, som skal finde sted den kommende dag i en vekselvirkning med den ydre verden. Men hvor er bevidstheden henne, når man sover, og der kun er så meget liv i organismen, som er nødvendig for at holde visse automatiske organfunktioner i gang?

Vor hukommelse er nær sit vinterstadium i kredsløbet, derfor har vi ingen erindring om vore oplevelser under søvnen

Når vi sover, befinder vort jeg sig stadig væk i en oplevelsestilstand, men da der er lukket af for sanseoplevelserne fra den ydre fysiske verden, er det naturligvis ikke den, vi oplever. På samme måde, som vort fysiske legeme er omgivet af en fysisk verden, hvor andre levende væseners fysiske legemer befinder sig, så en vekselvirkning kan opstå mellem de levende væsener gennem deres fysiske organismer, er også vor bevidsthedsverden omgivet af en større verden, der består af stråleformig materie. I denne stråleformige verden, der omgiver os, vil vi også være i stand til at møde andre levende væseners bevidsthedsverden, hvis vi er på bølgelængde med de tanker og forestillinger, de rummer. Men er det da ikke nødvendigt at være i besiddelse af et legeme for at kunne opleve? Det er det absolut. Men et legeme behøver ikke at bestå af den grove fysiske materie. Der findes legemer, som er opbygget af

langt finere materier eller energier, såkaldte åndelige legemer. De er af rent elektrisk karakter, og vi har alle sammen sådanne legemer foruden vort fysiske legeme. Ved den proces, vi kalder søvnen, overføres bevidstheden og dermed oplevelsesevnen fra det fysiske legeme til de åndelige legemer, så det er altså rigtigt, når man siger, at man under søvnen var “langt borte”, idet oplevelsesevnen i denne tilstand ikke er bundet af tid og rum på samme måde som under oplevelsen gennem det fysiske legeme. Men hvorfor kan vi almindeligvis ikke huske, hvad vi har oplevet, medens vort fysiske legeme sov? Fordi vor erindringsevne er en meget degenereret evne, der er meget nær ved sit latente stadium i sit kredsløb. Det er helt andre energier og evner, som i øjeblikket dominerer i den jordmenneskelige bevidsthed. **Man kan i almindelighed ikke huske sine tidligere inkarnationer, man kan ikke engang huske alt, hvad man har oplevet i sin nuværende inkarnation. Kan man huske, hvad der skete en bestemt dag bare for 14 dage siden klokken halv tre om eftermiddagen? Det er en undtagelse, hvis man kan det. Vor hukommelse er på sit “vinterstadium” i kredsløbet, hukommelsesmæssigt står det jordiske menneske som det bladløse træ i skoven. Men efter vinter kommer vår og sommer; der vil engang komme tider, hvor samme væsen ved hjælp af sin hukommelse kan bevæge sig tusinder, ja millioner af år tilbage i tiden og se, hvad det da oplevede.** Men da er det naturligvis ikke noget jordisk menneske, da er det bevidst i sin kosmiske herkomst som ét med Guddommen og dermed identisk med evigheden og oplever sig selv som tidens og rummets herre. Da er den primitive udskiftning af organismer, som vi kalder død, for længst et overstået stadium i udviklingen, idet væsenet på det udviklingstrin, hvor det da befinder sig, hersker suverænt over alle universets materier og blot behøver at tænke, for at materien skifter form og forvandles på dets bud. ▶

“...Når man sover, er man nemlig

borte sin fysiske krop og lever helt i tankernes og forestillingernes verden.”

Ud over en vis grænse kan de levende væsener ikke vokse i viden og kunnen, uden at de samtidig vokser i moral og kærlighed

Men for at det levende væsen engang skal blive i stand til at opleve en sådan vidunderlig tilværelse, må det naturligvis først lære at tænke hundrede procent i overensstemmelse med livets love. Tænk, om de nuværende jordiske mennesker havde samme suveræne magt over materien som det før nævnte væsen! Hvilket forfærdeligt ragnarok ville det ikke kunne resultere i? Men det er heldigvis fuldstændig umuligt. Ud over en vis grænse kan de levende væsener ikke vokse i viden og kunnen, uden at de samtidig vokser i moral og kærlighed. Det jordiske menneskes gentagne inkarnationer i den fysiske verden er som en skolegang, hvor det forberedes til engang helt at kunne opleve og skabe i åndelig materie. Kan væsenet da ikke lære det i de åndelige verdener? Nej, det kan det ikke, det må opleve en verden, hvor det gør ondt at tænke forkert for virkelig at lære at tænke. Det må opleve en verden, hvor materien gør modstand og skal overvindes, for at dets tænkeevne kan udvikles, og det må lære at kunne møde væsener, det ikke føler sig på bølgelængde med, med tolerance, forståelse og næstekærlighed. Alt dette kan kun opleves i en fysisk verden, og da de fysiske energier er underkastet kredsløbets love, må det levende væsen besøge "skolen" eller den fysiske verden på den måde, at det i skiftende perioder skaber sig en fysisk organisme, der altså er en slags kosmisk skoledragt, hvorigennem væsenet kan skabe og opleve på det fysiske plan. Denne "skoledragt" kan holde en vis tid, det vi kender som det jordiske menneskes gennemsnitslevealder, hvis den ikke bliver udsat for alt for mange eller for store forulempelser. I så fald slides den op før tiden, og dens brugbarhed bliver nedsat, undertiden så meget, at den helt må kasseres. Ulykkestilfælde og sygdom kan medføre, at det jordiske menneske dør, længe inden det har nået "støvets år", hvor det normalt skulle forlade den fysiske verden mæt af

dage og være glad ved at forlade en organisme, der nu var så slidt, at en normal livsudfoldelse og -oplevelse ikke mere kunne finde sted igennem den.

Utilstrækkelig søvn giver dårlige nerver og nedsat oplevelses- og arbejdsevne

En af de medvirkende årsager til, at organismen kan holdes ved lige og være ikke blot et brugbart men et genialt instrument for vor levende ånd, er, at vi får den nødvendige og tiltrængte søvn. Som før omtalt bliver nervesystemet udsat for slitage hver eneste dag, og da det jo netop er det ledningsnet, som er forbindelse mellem vor åndelige eller elektriske struktur og vor fysiske struktur, er det meget vigtigt både for vor evne til at opleve og vor evne til at skabe i den fysiske verden, at dette ledningsnet er i orden. Uden tilstrækkelig søvn får man "dårlige nerver", man bliver uoplagt, og både oplevelsesevnen og arbejdsevnen bliver nedsat. Det kan være en fysisk sygdom, dårlig mave eller lignende, der er årsag til, at man ikke får tilstrækkelig søvn, men der kan også være psykiske årsager. Når man lægger sig til at sove, lukker man af for indtrykkene fra den ydre verden. Men det er ikke altid, man kan lukke af for de indtryk, man allerede har fået. Tankerne kredser om, hvad der er foregået i dagens løb, og deriblandt kan være ærgrelser og ubehagelige begivenheder eller mennesker, som har irriteret én, eller der kan være noget, man har gjort eller sagt, som man fortryder eller ærgrer sig over. Mange mennesker kan ligge længe og køre rundt i ring med sådanne tanker i bevidstheden, som forhindrer dem i at koble fra, så nervesystemet kan reorganiseres. De blunder måske lidt og er så vågne igen og bliver ved med at glide frem og tilbage mellem søvn og vågen tilstand på en sådan måde, at de faktisk ødelægger både den fysiske og den åndelige tilstand. Den fysiske tilstand ødelægger de ved, at de udsætter deres nervesystem for yderligere slitage i stedet for at lade det i ro, så den i forvejen opståede slitage kan udbedres. Og deres ►

"...Det jordiske menneskes gentagne inkarnationer

i den fysiske verden er som en skolegang,

hvor det forberedes til engang helt at kunne

opleve og skabe i åndelig materie..."

“Irritation, skuffelse, bitterhed, angst,

dårlig samvittighed og lignende tanke-

klimaer kan således skabe onde drømme

og mareridt under søvnen, hvis man ikke

forinden har fået overvundet disse tanker

og følelser i sin bevidsthed.”

åndelige tilværelse, dvs. de oplevelser, de ellers kunne have haft på det psykiske plan, medens organismen hvilede, bliver hele tiden forstyrret og afbrudt, når de igen glider ind i den halvvågne tilstand. Under sådanne unormale forhold er det, at man kan opleve drømme, der enten er rene mareridt eller noget forfærdeligt roderi. Det bliver de, fordi visse glimt fra oplevelsen på det åndelige plan blandes sammen med de bekymringer eller ærgrelser eller den angst eller ophidselse, bevidstheden var opfyldt af, lige inden man faldt hen i søvnen. Hvad kan man da gøre, for at undgå dette? Her som i så mange andre tilfælde gælder det, at hvis mennesket, inden det skal til at falde i søvn, koncentrerer sig på Guddommen i bøn, kan det få ro i bevidstheden. Det kan bede om hjælp til i kommende dage at måtte kunne klare de begivenheder, som har skabt dets bekymringer eller ærgrelser. Hver gang man falder i søvn om aftenen, “dør” man jo, selv om det kun er en nat, man skal være borte fra den fysiske verden.

Den fysiske krop holdes ved lige gennem visse automatiske kræfter og funktioner, men bevidstheden skal ikke have noget med den at gøre om natten, og der er egentlig kun den forskel på søvnen og døden, at den automatiske vedligeholdelses – og fornyelsesproces, som foregår fra det åndelige plan under søvnen, ophører, når det er døden, som indtræder. Ved at lære at falde i søvn på den rigtige måde, lærer man faktisk at dø på den rigtige måde, thi ligesom man kan have mareridt og onde drømme, når man lader sine tanker køre rundt i en “ond cirkel”, man ikke synes, man kan komme ud af, kan man også, når man falder i søvn for ikke mere at skulle vågne op igen i den fysiske verden i den samme fysiske krop, komme ud for sådanne ubehagelige tankecirklere, som en tid vil kunne skabe en slags “helvedesoplevelse” eller “skærsild” for én.

“Døden” er en søvn, som varer noget længere end den almindelige søvn

Ved den proces, vi her i den fysiske verden kalder “døden”, sover man altså også bort fra den fysiske verdens oplevelser, og denne “søvn” varer noget længere

end det, vi i almindelighed forstår ved at sove. Men ligesom det blot er den fysiske krop, der skal hvile, når vi sover “den lille søvn”, medens vor bevidsthed er i aktivitet i den åndelige verden, er det også blot visse evner og talenter, der hviler en tid, medens vi er “døde” fra den fysiske verden, hvortil vi skal vågne op igen, men da i et helt nyt fysisk legeme, hvorigennem vi får nye muligheder og chancer for at opleve og skabe ting, som vi i den forrige inkarnation kun nåede at drømme om.

Det, vi kalder døden, kan blive som en skøn solnedgang fra den fysiske verden og en vidunderlig solopgang i den åndelige verden

Irritation, skuffelse, bitterhed, angst, dårlig samvittighed og lignende tankeklimaer kan således skabe onde drømme og mareridt under søvnen, hvis man ikke forinden har fået overvundet disse tanker og følelser i sin bevidsthed. Her er bønnen en umådelig magtfaktor, idet man ved at lære at falde i søvn på den rigtige måde faktisk lærer sig selv at dø på den rigtige måde, dvs. uden nogen “ond cirkel” af negative tanker. Hvis et menneske virkelig arbejder med at udrydde mørke tanker fra sit sind og beder om at få hjælp til at komme igennem sine vanskeligheder, vil det ikke alene komme til at mærke, at dets daglige tilværelse kommer til at føles lysere og bedre, men når den tid kommer, da vedkommende helt skal forlade sin fysiske organisme, vil denne proces blive som en skøn solnedgang fra den fysiske verden og en vidunderlig solopgang i den åndelige verden.

Ethvert menneske kan gøre meget til, at dets afsked med denne verden kommer til at forme sig harmonisk og skønt

Vi ved, hvordan en solnedgang helt kan dækkes af mørke skyer, så der ikke bliver det skønne sceneri af gyldne farver, som for mange mennesker står som de dejligste oplevelser, de har haft i naturen. Sådant kan den mentale solnedgang, vi kalder døden, også formørkes, så den bliver uden skønhed, fred og harmoni. Jeg siger ikke dette for at skræmme nogen, tværtimod. Jeg vil gerne ►

"Døden er ikke noget, mennesket skal frygte."

understrege, at ethvert menneske kan gøre meget til, at dets afsked med denne verden kommer til at forme sig harmonisk og skønt, og ligeledes til, at dets "fødsel" til den åndelige verden bliver en vidunderlig velkomst, hvor væsenet modtages af slægtninge og venner, det holder af, og som tidligere er vandret gennem dødens port. Men for at kunne undgå, at døden kommer til at forme sig som noget mørkt og trist, er det netop vigtigt at vide, hvilke tankeblandinger der kan være årsag til en eventuel "skærsild" eller "helvedesoplevelse" i den første tid, efter at man har forladt sin fysiske krop, og inden man kommer igennem det kredsløb i de høje åndelige verdener, som alle væsener, også den værste forbryder, kommer igennem, inden vedkommende igen skal inkarnere i den fysiske verden. Naturligvis kan jeg ikke sige, hvad det enkelte menneske kommer til at opleve i detaljer, det er i den grad afhængigt af, hvilke tanker og følelser det har i sit sind, af hvor meget dets

intuition er udviklet og af, hvilke specielle evner og talenter det især har udviklet under sit liv i den fysiske verden. Men jeg kan fortælle noget om de love, der ligger til grund for disse oplevelser, og i grove træk ridse nogle af de muligheder op, der venter forskellige mennesker efter døden, specielt i forhold til, om de forlader den fysiske verden, medens de endnu er i barndommen, eller om de dør som ungt menneske, som et menneske i sin modne alder eller som et menneske, der er gammelt og mæt af dage.

Døden er ikke noget, mennesket skal frygte

Når et menneske har oplevet kosmisk bevidsthed og derved har fået udvidet sin oplevelsesevne til ikke blot at kunne opleve dagsbevidst på det fysiske plan, men også evne til, medens det er i sin fysiske organisme, at kunne opleve dagsbevidst på det åndelige plan, kan det

også opleve døden på en sådan måde, at det er bevidst i dens struktur og mission. Ud fra denne kosmiske oplevelse af døden, vil den være at udtrykke som en stor port ind til en anden livs- eller tilværelsesform. Denne port skal alle fysiske væsener igennem, det er noget alle ved med sikkerhed, selv om det ikke er noget, man i det daglige går og tænker på. Så længe døden er noget, mennesket kun tænker på med gru og rædsel, er det naturligvis godt, at det ligesom kan skubbe dødstanken bort. Men det resulterer dog i, at samme menneske, når det pludselig står over for den uigenkaldelige kendsgerning, at en af dets nærmeste eller det selv skal dø, er ganske uforberedt på døden, hvilket kan gøre det meget vanskeligere at komme igennem denne proces. **Og sagen er virkelig den, at døden ikke er noget, mennesket skal gå og være bange for. Hvis det prøver at gøre sig fortrolig med tanken om, at det engang skal bort fra den fysiske verden, noget samme væsen jo forøvrigt har prøvet uendelig mange gange før, selv om det ikke dagsbevidst kan erindre det, og hvis det samtidig dag for dag søger at rense sin bevidsthed for mørke tanker, da kan døden ikke blive andet end en af de skønneste oplevelser, et menneske kan komme ud for.**

I den store hovedport til de åndelige verdener er der fire mindre porte

Gennem dødens port kan man komme til mange vidt forskellige verdener eller sfærer. Det er ikke steder på samme måde, som man taler om steder i den fysiske verden, det er tilstande eller bølgelængder, idet den åndelige verden er en helt elektrisk verden. Derfor er det også sådan, at man netop kommer til at opleve det i den åndelige verden, som man med sin egen bevidsthedstilstand kan komme på bølgelængde med, hverken mere eller mindre. Jesu ord "I min Faders hus er der mange boliger" er netop udtryk for alle de muligheder, der findes i livet efter døden i forhold til de forskellige væseners længsler, ønsker, tro, tankegang, fantasi og skabeevne. Man kan sige, at der i den store hovedport, som fører ind til livet i de åndelige verdener, er fire mindre porte, en for de væsener, der dør som børn, en for dem, der dør i ungdommens vår, en for mennesker, som dør i en moden alder og en for gamle mennesker, som dør den naturlige død mæt af dage i den fysiske verden.

Fra hver af disse fire porte kan de levende væsener passere til forskellige sfærer og zoner, som de i kraft af deres særlige mentale tilstand, deres karakter, begavelse og kærlighedsevne er på bølgelængde med.

De love og principper som gør sig gældende ved et barns død og dets liv i den åndelige verden

Årsagerne til, at et menneske allerede forlader sin fysiske organisme i barnealderen, kan naturligvis være mange, og jeg skal her kun nævne nogle enkelte. Det kan i tidligere inkarnationer have nedbrudt sin evne til at bygge en ny sund og normal fysisk organisme op, således at den krop, det får dannet sig i moders liv, hurtigt nedbrydes af sygdom, hvis barnet da ikke ligefrem er dødfødt. Det kan også have skabt sig en skæbne, der gør, at det ikke er beskyttet imod ulykkestilfælde og kommer ulykkeligt af dage på en sådan måde, og det kan engang have været årsag til andre børns død. Der er mange muligheder. Men hvad der så end er den skæbnemæssige årsag til, at et menneske dør som barn, så ligger det ubehag, det har skabt for sig selv, ikke i selve dødsprocessen. Naturligvis kan der være angst i et barns bevidsthed, hvis det pludselig bliver dræbt, men den angst vil øjeblikkelig blive suggereret bort af væsener på det åndelige plan. Det ubehagelige ligger i, at dette væsen, som nylig havde skabt sig en fysisk organisme, hvorigennem det skulle opleve, skabe og gøre nye erfaringer til gavn for sin videre udvikling, pludselig får afbrudt disse muligheder og efter et forholdsvis kort ophold i de åndelige verdener atter må belaste sine talentkerner med at skabe sig en ny fysisk organisme for at gøre de nødvendige erfaringer i den fysiske verden, hvor væsenerne gang på gang må inkarnere, fordi det er her, de skal lære at tænke. Men selve dødsprocessen, når det drejer sig om et barns død, er ikke mørk. Den er i almindelighed fuldstændig uden "skærsild", fordi barnet ikke har mørke tanker i sin bevidsthed, og findes der sådanne, er de af så flygtig en karakter, at skytsånderne straks kan suggerere dem bort.

Skytsåndsprincippet er et universelt princip. **Det gælder såvel i den fysiske som i den åndelige verden, og ligesom der er fødselshjælpere, når vi fødes til den fysiske ►**

verden, hvilken proces jo faktisk er en død fra den åndelige verden, er der også fødselshjælpere, når vi dør fra den fysiske verden og fødes til den åndelige verden. Disse hjælpere, skytsånder eller skytsengle, hvad man nu vil kalde dem, er væsener, som specielt har evner og lyst til at hjælpe andre, og på grund af universets tiltræknings- og frastødningsprincip kommer de netop til at hjælpe de væsener, som de er særligt egnede til at yde hjælp. Det vil sige, at de åndelige væsener, som straks efter dødsprocessen tager sig af barnet, der har forladt sin fysiske organisme, netop er væsener, som udstråler en stærk kærlighed til børn, og som i særlig grad har evner til at hjælpe og vejlede disse væsener. Barnets verden er jo en legens og eventyrets verden, og det kommer også til at præge barnets første oplevelser, når det har forladt sin fysiske krop. Det kommer ligefrem til en børnehave, hvor kærlige væsener tager sig af det, og hvor leg og eventyr dominerer dets tilværelse. Men medens barnet i den fysiske verden skulle have eventyr læst op af en bog, er eventyroplevelsen i den åndelige verden langt mere levende og realistisk. I den åndelige verden er det sådan, at materierne lystret tankens og viljens bud. Eventyrfortælleren behøver blot at tænke sine eventyr, så står de lyslevende for børnene, ikke blot som billeder, men i bevægelige og plastiske tilstande omgivet af de skønneste landskaber og scenerier. Blandt de skytsånder, som tager sig af børnene, kan være væsener, som har været store eventyrfortællere og digtere i den fysiske verden. Medens de "fortæller" deres eventyr, kan deres tankekoncentration somme tider være så stærk, at de selv forsvinder bag deres tankeenergi, så man blot ser deres fantasi skiftende tankebilleder. Denne eventyrenes sfære er naturligvis ikke blot for børnene, men for alle væsener på det åndelige plan, som er frigjort af mørke og "skærsild", hvis ellers deres tanker, følelser og interesser er på bølgelængde med en sådan verden. Og denne sfære grænser så nær op til det fysiske plan, at dens energier kan påvirke modtagelige mennesker her, f.eks. digtere og skabere af tegnefilm, som ofte er inspirerede fra denne mentale verden, som er alt andet end kedelig. For barnet vil der dog komme et tids punkt, hvor det er mæt af oplevelserne i denne lege- og eventyrverden, og det vil ved skytsåndernes hjælp komme igennem de intellektuelle sfærer, hvor det ikke har så meget at opleve, men hvor alt det, der

opleves, er lyst og strålende. Det vil snart komme til at opleve erindringssfæren eller salighedsriget, hvorfra det igen skal inkarnere i den fysiske verden. Erindringerne fra tidligere fysiske liv opfylder dets bevidsthed med salighed, og dets længselsenergi koncentrerer mere og mere om den fysiske tilværelse. Disse længsels- og salighedsenergi forbinder sig med den udstråling af salighed, som udgår fra to fysiske væsener, som oplever kulminationen af deres indbyrdes kærlighed. Det er naturligvis ikke tilfældigt, hvilken mand og kvinde der skal være dette væsens forældre i en ny fysisk inkarnation, også her gælder universets love for tiltrækning og frastødning mellem energierne, der udstråler fra de levende væsener og kommer til at danne skæbne både for forældrene og for det væsen, de nu skal være skytsånder for i den fysiske verden, indtil det er i stand til at klare sig selv.

Hvordan dødsprocessen former sig for det menneske, som dør midt i sin ungdom

Hvis et menneske dør midt i sin ungdom, vil det, som vedkommende kommer til at opleve den første tid efter døden, naturligvis forme sig anderledes, end hvis det havde forladt sin fysiske krop i barnealderen. Det unge menneskes bevidsthed er opfyldt af helt andre tanker og følelser end barnets, og det kommer også til at præge dets oplevelser på det åndelige plan. Da ungdommen ofte kan være en vanskelig alder, hvor menneskets bevidsthed er fyldt af opposition og kritik og samtidig naturligvis er stærkt koncentreret på den fysiske verden, en karriere, forelskelse i det modsatte køn osv, kan en afbrydelse af den fysiske tilværelse i den alder medføre visse vanskeligheder, især hvis døden kommer pludseligt. Sker det gennem sygdom, vil det unge menneske få tid til at forberedes på døden. Selv om man måske ikke mærker det direkte gennem dets dagsbevidsthed, sker det om natten på det åndelige plan. Men bliver det en brat død, f.eks. ved en trafikulykke eller lignende, kan der gå et stykke tid, inden vedkommende måske er klar over, at han eller hun er død. Det er naturligvis individuelt, hvad der sker i detaljer, men de samme love og principper gælder for alle menneskers vandring gennem dødens port. Unge mennesker kan også være vidt forskellige, når det drejer sig om åndelig modenhed, og der

"...På det fysiske plan vil et menneske med

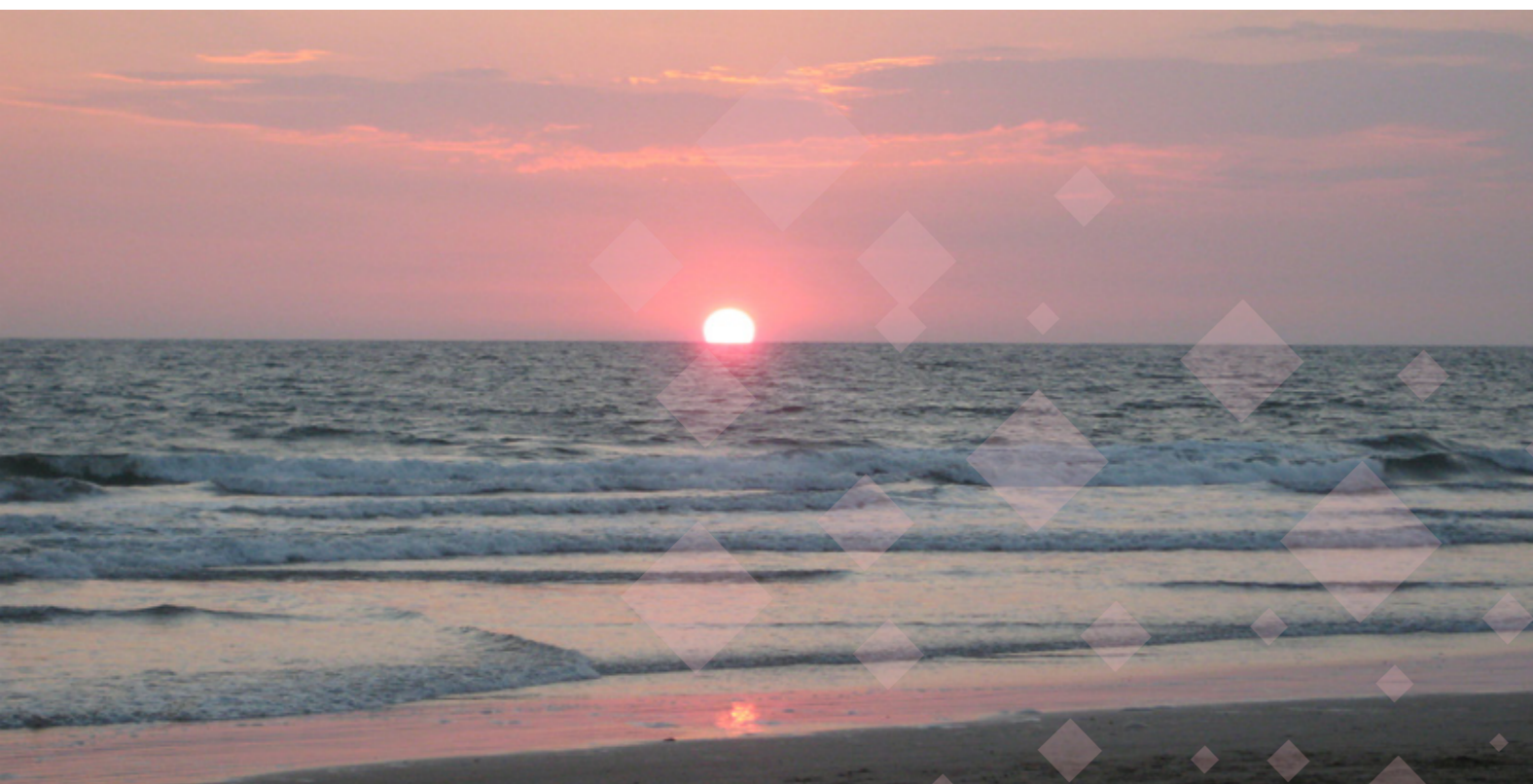
clairvoyante evner være i stand til at se den forulykkede

køre hen mod ulykkesstedet, hvor han pludselig forsvinder,

fordi tankekoncentrationen holder op der.."

kan være unge mennesker, som er langt mere modne, når det drejer sig om åndelige spørgsmål, end mange ældre mennesker, og for sådanne unge mennesker vil overgangen til den anden verden ikke være så vanskelig, fordi de meget hurtigt vil bede om hjælp, og hjælperne vil straks være hos dem. Men er det et ungt menneske, hvis hele bevidsthed er koncentreret på det fysiske uden nogen tro på et liv efter døden, kan dets tanker en tid blive ved at kredse om de sidste begivenheder, der skete, inden det døde, ligesom man kan gøre det i en ubehagelig drøm. Det er omgivet af sin egen tankeverden som et mentalt fængsel, det ikke kan komme ud af. Måske kører det i sin tankekoncentration hen ad vejen mod ulykkesstedet igen og igen for ligesom at rekonstruere og blive klar over, hvad der er sket. På det fysiske plan vil et menneske med clairvoyante evner

være i stand til at se den forulykkede køre hen mod ulykkesstedet, hvor han pludselig forsvinder, fordi tankekoncentrationen holder op der. Altså hvad man i almindelighed kalder "spøgeri", som også er baseret på specielle love og principper, som videnskaben med tiden vil komme til at forstå. Det unge menneske vil opdage, at der er sket noget, det ikke kan forstå; en masse tanker fra dets fysiske liv vil passere dets bevidsthed, ikke som noget, det har inden i sig, men som noget, der omgiver det. Og hvor materialistisk og ateistisk det end selv mente, at det var, så vil det bede om hjælp i sin nød, og hjælpen vil straks være der. Skytsånderne har hele tiden været indstillet på at hjælpe, men væsenet må selv med sit eget sind indstille sig på deres bølgelængde, så kan hjælpen komme. Hvorledes viser disse skytsånder sig for dem, de skal hjælpe? ▶

Skytsånderne viser sig i den skikkelse, som i den givne situation vil være til den største hjælp

Er det som de engle, vi så i vor barndoms billedbibel med stråleglorie, hvide gevandter og englevinger, skytsånderne viser sig for det væsen, de skal hjælpe? Kun hvis den, der skal hjælpes, venter, at de vil se sådan ud, ellers ikke, hvis vedkommende ikke er klar over, hvad det er, der egentlig er sket. **I den åndelige verden lyster den psykiske materie viljens og tankens bud, og derfor kan den hjælpende ånd med sin vilje og tanke forme sit åndelige legeme og vise sig i den skikkelse, som i den givne situation vil være til den største gavn og hjælp. Måske er skytsånden et væsen, som har kendt den, der skal hjælpes, under sit liv i den fysiske verden og vil da vise sig i den kendte skikkelse for at kunne være til trøst og gavn og vejledning.** Der er også den mulighed, at den, der trænger til hjælpen, føler, at en læge, en sygeplejerske eller lignende hjælper fra den fysiske verden netop ville være den rigtige hjælp, og så vil væsener, der ligner dem, også vise sig, og de vil suggerere de mørke tanker bort fra det

ulykkelige menneskes bevidsthed og lidt efter lidt gøre ham eller hende bekendt med, hvad der er sket, og hjælpe vedkommende til rette og føre ham eller hende til den åndelige sfære, som i øjeblikket vil være på bølgelængde med de tanker og følelser, der er de dominerende i bevidstheden. I vor tid, hvor så mange unge soldater er døde på slagmarken med bevidstheden fuld af angst, og det er sket så pludseligt, at de ikke ved, at de er døde, vil hjælpen netop i mange tilfælde være Røde Kors-soldater, sygeplejersker og læger, og de vil vågne op på et lazaret og lidt efter lidt vænne sig til, at de ikke fejler noget, når blot de ikke selv tror, at de gør det. Noget lignende gælder, hvis et menneske er død efter lang tids sygeleje. Det kan også den første tid efter døden opleve et hospitals atmosfære og miljø og være omgivet af kærlige sygeplejersker og læger, indtil det opdager, at det kun er i dets egen tankeverden, sygdommen eksisterer, og når disse tanker overvindes, behøver skytsånderne ikke mere at vise sig som sygeplejere for at være på bølgelængde med den, der trængte til hjælp og vejledning.

De religiøse forestillinger om paradiset

Er det således, at menneskets religiøse følelser vækkes, når det går op for det, at det er tilstanden efter døden, det oplever, så vil dets bevidsthed muligvis koncentrere sig om den barnetro, det måske engang havde, og forestillinger om engle og et paradis. Sådanne sfærer findes også, og de er lige så farvestrålende og skønne som de gamle mestres religiøse billeder. Vorherre sidder på sin trone omgivet af englernes skare og hellige mænd og kvinder klædt i pragt og herlighed. Kristus sidder ved Faderens højre hånd, og Helligånden svæver over dem som en due. Den, der oplever alt dette, er selv en af den store hvide flok, der spiller på harper og svinger med palmebrancher under salmesang og jubel, indtil dette skønne sceneri bliver trætende af mangel på fornyelse, og da er det ikke paradis længere, da ville det ligefrem blive et helvede, hvis det skulle fortsætte til evig tid. Tænk, kun at skulle foretage sig det samme og det samme i al evighed! Og kun opleve det samme, om end det var nok så skønt! Det ville absolut ikke være noget paradis, det måtte blive et helvede. Men sådan er det ikke, livet er ustandselig fornyelse og forvandling.

De kollektive paradistilstande vil forsvinde til fordel for skabelsen af et "himmeriges rige"

Dette omtalte himmerige er kun en enkelt sfære af mange, og det er ikke en del af de høje åndelige verdener, men kun en tilstand i forgården til disse verdener, en mellemtilstand, hvor menneskenes bevidsthed endnu er domineret stærkt af de forestillinger, de har gjort sig om det hinsidige, medens de levede i den fysiske verden. Derfor findes der naturligvis lignende skønne paradiser for muhamedanere, hinduer, buddhister og for de mennesker, som endnu tilhører mere primitive religioner, ligesom der engang har været en sfære, hvor de, der troede på Odin, Thor og Valhal, sad til bords med guder og helte. Disse kollektive paradistilstande baseret på dogmetro forsvinder dog mere og mere; de er baseret på det religiøse instinkt og på religiøse følelser, **men efterhånden som den skabende tanke udvikles hos det jordiske menneske i forbindelse med humanitet og næste-**

kærlighed, udvikles et "himmeriges rige" i dets bevidsthed, som efterhånden skal skabes på jorden, en verden af ånd, kunst og logik, af fred, frihed og broderskab, et rigtigt **menneskerige**. En sådan verden ville aldrig kunne komme til at eksistere i fysisk materie, hvis ikke den først eksisterede i åndelig materie. Det gør den, det er jordklodevæsenets følelseslegeme, og i denne verden oplever jordmennesket nu alt det rent menneskelige, det med sin bevidsthed kan komme på bølgelængde med. Det er også fra denne sfære skytsånderne kommer, og det kan selv blive skytsånd i forhold til, som dets næstekærligheds-evne og tænke – og skabeevne er udviklet.

Oplevelsen af dødsprocessen for det menneske, som dør i sin modne alder

Er det et menneske i sin manddomsalder eller sin modne alder, der er gået bort fra den fysiske verden, vil oplevelserne i forgården eller mellemtilstanden være præget af de tanker og følelser, en mand eller kvinde i den alder er optaget af. Det er naturligvis meget individuelt, og derfor kan det også kun omtales i store træk, men i den modne alder er det meget ofte sådan, at væsenet er meget stærkt optaget af fysisk virksomhed og har det meste af sin bevidsthed og sin kærlighed koncentreret på denne. En mand er måske omgivet af en stor virksomhed, som er resultatet af mange års arbejde, eller han er midt i udfoldelsen af intellektuel skabelse, bag hvilken der også ligger mange års slid og stærk koncentration, og pludselig dør han og er uden det fysiske redskab, som forbandt ham med den verden, hvori hans skabende udfoldelse fandt sted, men stadig opfyldt af alle de tanker, som forbandt ham med arbejdet og dets fremgang og succes i den fysiske verden. Det er ikke svært at forstå, at et menneske kan komme i vanskeligheder, når dets bevidsthed er fuld af planer og trang til at føre disse planer ud i den fysiske virkelighed, og så pludselig mister det eneste redskab, ved hjælp af hvilket dette arbejde kan lade sig gøre. Det er i princippet det samme, som hvis en håndværker pludselig mister begge sine hænder her i den fysiske verden. Det er en katastrofe. Vi har dog her fra den fysiske verden strålende eksempler på, hvordan mennesker, som er blevet invalider, alligevel klarer sig i kraft af en ukuelig vilje og en utrættelig tålmodighed og så naturligvis ved andre ►

menneskers kærlige hjælp og forståelse. Er et menneske da "invalid", når det mister sin fysiske krop? Naturligvis skulle det ikke være det, men det kan føle sig, som om det var det, hvis dets bevidsthed næsten udelukkende har været koncentreret på den fysiske verdens foreteelser og sin egen fysiske lykke og karriere. Hvis dets virksomhed ikke har været særligt egoistisk betonet, men har haft et stærkt islæt af altruisme gennem ønsket om at være til gavn for andre, vil overgangen ikke være vanskelig, eftersom det netop er en virksomhed, som passer helt ind i den åndelige verdens bølgelængder og kan udfoldes gennem de åndelige legemer. Men har det været en livsudfoldelse, som hovedsagelig har været baseret på ønsket om at få magt og rigdom, måske endda på andres bekostning, eller hvis ønsket om ære, berømmelse og udmærkelse gennem intellektuel skabelse har været større end trangen til at finde sandheden eller skabe noget til gavn og glæde for andre, da vil der kunne opstå store vanskeligheder for mennesket, inden det vænner sig til den åndelige tilstand. Med clairvoyante evner vil man kunne se det "gå igen" i sin fysiske virksomhed, fordi det er bundet til ganske bestemte tankebaner, som det naturligvis bliver befriet af, når det beder om hjælp, fordi det mærker, at al ting er anderledes, end det før har været.

Er det en kvinde, der forlader den fysiske verden i sin modne alder, skal hun naturligvis også lære, at hun ikke behøver at gå og passe hus og lave mad og meget andet af lignende art, som hun er vant til. Hendes største bekymring vil måske være tanken om børnene, som endnu ikke er i stand til at klare sig selv. Men hun vil af skytsånderne blive hjulpet til at se, at der er sørget for dem også, og måske kan hun endda selv komme til at vise dem sin kærlighed og omsorg fra den åndelige verden, idet hun også har mulighed for at blive skytsånd for dem.

Gennem dødens port kommer det jordiske menneske først gennem en mellemtilstand eller forgård til de åndelige verdener, og oplevelserne her er en afvænningsproces fra alt for materialistisk prægede tanker og følelser eller fra angst, vrede, bitterhed, dårlig samvittighed og lignende tankeklimaer, som alt sammen er vibrationer, der er udelukket fra at kunne komme på bølgelængde med højere verdeneres vibrationer, og det er samtidig en tilvænning til de principper og love, som hersker i de åndelige verdener og gælder for de åndelige legemer, som nu skal bære væsenets bevidsthed. Forgårdens oplevelser kan forme sig som en slags skærsild eller helvede, hvis den, der har

forladt sit fysiske legeme, har konflikter i sit sind eller er meget stærkt hildet i fysiske tankevaner. Men i alle tilfælde vil disse tilstande efter kortere eller længere tid ophøre ved skytsåndernes hjælp, og det jordiske menneske vil som celle i jordklodens åndelige legemer opleve en vidunderlig ferie fra den fysiske verdens besværligheder, og i forhold til sine evner og interesser vil det opleve livskunstens højeste sfærer og de væsener, som er hjemmehørende der, samtidig med, at det kan være sammen med væsener, det har kendt og holdt af i den fysiske verden.

Menneskets naturlige død på grund af alderdom

Den skønneste form for død, et jordmenneske kan opleve, er den naturlige død på grund af alderdom. Det er modnet til den åndelige tilværelse, og der er ikke mere her i den fysiske verden, der holder dets tanker tilbage. Det er naturligvis ikke alle gamle mennesker, der har fred i sinde, og har de ikke det, må de også gennem deres specielle form for skærsild, men det er undtagelserne. I almindelighed gør alderdommen mennesker mildere, mere tolerante og i stand til at resignere, livet har ligefrem forberedt dem til det, der skal ske, når

de forlader det hylster, der er slidt op og ikke kan bruges mere. Det er en befrielse for dem, og det er det, der er dødens naturlige funktion for de jordiske mennesker, at de befries fra det redskab, der ikke kan tjene dem længere, og får lov til at bruge de evner og talenter, de har udviklet i deres fysiske tilværelse, til vidunderlige oplevelser i de åndelige verdener. Og når de har oplevet så meget, som det på det nuværende udviklingstrin er muligt for dem, får de en ny organisme på det fysiske plan, gennem hvilken de kan fortsætte deres "studier i at lære at tænke i overensstemmelse med livets love", for det er det, der er den fysiske tilværelses egentlige mission. Når det gamle menneske har forladt sit udslidte legeme, ofte på en sådan måde, at det lige så stille er sovet ind i døden, vil det opleve noget, som det, hvis det ellers havde haft mulighed for at vågne igen og fortælle derom, ville have kaldt en vidunderlig drøm. Hvordan "drømmen" er i detaljer, er naturligvis individuelt, men den ville godt kunne forme sig f.eks. således: Det gamle menneske oplever pludselig sig selv i en hidtil ukendt frigjort tilstand, fri af al tyngde både legemligt og sjæleligt. Det ser en strålende port, som det nu husker at have set mange gange før under søvnen, men da har det ikke været muligt at komme den helt nær. Men det har ▶

...I porten står endnu mere lysende

og funklende skikkelser og tager imod,

morgen- og aftenhimlens mest strålende farver

belyser hele det skønne sceneri,

og den nyankomne opdager, at de væsener,

som ved det første syn lignede engle,

er gamle venner og kære slægtninge,

som han eller hun har kendt,

måske gennem mange inkarnationer..”

kunnet iagttage, hvordan den åbnede sig for andre væsener, der var helt frigjort fra forbindelsen med deres fysiske legeme og derfor kunne passere den. Ved disse tidligere lejligheder har det ligesom kunnet skimte, hvorledes et stærkt lysvæld strålede de væsener i møde, der skulle passere porten. Denne gang er det selv genstand for det strålende lysvæld, og det ser, at det ikke mere har et gammelt, udslidt legeme, men et nyt og ungdommeligt, hvorfra det lyser og stråler som i perlemorsglans. I porten står endnu mere lysende og funklende skikkelser og tager imod, morgen- og aftenhimlens mest strålende farver belyser hele det skønne sceneri, og den nyankomne opdager, at de væsener, som ved det første syn lignede engle, er gamle venner og kære slægtninge, som han eller hun har kendt, måske gennem mange inkarnationer. Under alt dette har der lydt skøn musik, og på den anden side porten ses nu vidunderlige landskaber, der strækker sig langt bort. Der er skove og søer, en rig plantevækst og mange fugle, hvis kvidren stiger mod himlen og blander sig med sfærerens musik. Det gamle døende væsen fra det fysiske plan er blevet en strålende engel og skal en tid

opleve disse væseners verden og også blive en skytsengel for væsener på jorden eller i deres egen skærsild, som trænger til hjælp. Men hele denne åbenbaring er kun dødens port. Det er indvielse til et liv i lysets sfære, derfra fører veje til skønne, guddommelige verdener, hvor væsenet kommer til at opleve den højeste form for glæde, salighed og fred, som det er muligt på dets nuværende udviklingstrin. Det skal få lov til at opleve Guddommens nærhed så stærkt, som det aldrig har oplevet det før i denne spiral, og så går vejen mod en ny fysisk inkarnation, hvor nye muligheder skal åbne sig for videre udvikling, så lysets sfærer engang ikke blot skal være verdener, væsenet besøger mellem to fysiske inkarnationer, men dets hjemsted, hvor det oplever og skaber til gavn for helheden. ■